

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi C. P. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa C. P.

przeciwko Bankowi [...] w W. S.A. z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 kwietnia 2011 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2013 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 stycznia 2013 r.,

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. zasądza od skarżącego – C. P. na rzecz pozwanego kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2011 r., wniesioną przez powoda C. P. Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2011 r. oddalono apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2011 r. (powód wystąpił przeciwko pozwanemu Bankowi z powództwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, tj. bankowego tytułu egzekucyjnego zapatrzzonego w klauzulę wykonalności, art. 840 k.p.c.).

Skarga powoda o wznowienie postępowania została odrzucona w związku z brakiem wskazanych w niej podstaw wznowienia (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z dnia 22 stycznia 2013 r. skarżący wnosił o jego uchylenie i wywodził, że istnieją podstawy do wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2011 r. (art. 403 § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy wskazał co następuje:

W uzasadnieniu zażalenia ograniczono wskazane w skardze podstawy wznowienia jedynie do przyczyn zawartych w art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący podnosi, że doszło do wykrycia nowych dowodów w rozumieniu tego przepisu w postaci „nowych wyciągów z karty kredytowej, wygenerowanych po rozwiązaniu umowy karty kredytowej a przed wystawieniem bte” (7 wyciągów wystawionych w okresie od marca 2004 r. do września 2004 r., k. 13-19 akt sprawy) oraz „twierdzenia, że Bank nie prowadził ksiąg bankowych” (odmowa przedstawienia ksiąg bankowych, k. 12 akt).

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2011 r. wynika, że powód (skarżący) kwestionował wysokość zadłużenia wobec Banku, ujawnioną w treści bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzzonego w klauzulę wykonalności. Istotą postępowania opartego na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. jest właśnie

wykazanie przez powoda (dłużnika wskazanego w tytule wykonawczym) niewystąpienia zdarzeń, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności (m.in. kwestionowanie istnienia lub zakresu obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym). Dotyczy to także istnienia odpowiedniej struktury zadłużenia (np. wysokości głównej sumy kredytu, odsetek i ich postaci, opłat oraz prowizji związanych z posługiwaniem się bankowymi kartami kredytowymi). Z uzasadnienia wyroku z dnia 15 kwietnia 2011 r. wynika, że powód (skarżący) nie sprostął wspomnianemu ciężarowi dowodu (art. 6 k.c., s. 4-5 uzasadnienia). Powód (skarżący) wielokrotnie modyfikował swoje twierdzenie w zakresie faktycznego zadłużenia wobec pozwanego Banku (wystawcy karty) i ostatecznie nie wykazał tego, że kwota wskazana przez Bank w bankowym tytule egzekucyjnym (mieszcząca się w ogólnym pułapie maksymalnego zadłużenia powoda określonego w tzw. oświadczeniu egzekucyjnym) była inna niż rozmiar faktycznie istniejącego zadłużenia, z uwzględnieniem odpowiedniej struktury tego zadłużenia, wynikającej z treści umowy o wydanie karty kredytowej.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśniono też, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powód skutecznie poinformował pozwanego o zmianie adresu (w trybie przewidzianym w regulaminie kart kredytowych, tzw. wzorcu umownym w rozumieniu art. 384 k.c.). Nie sposób zatem twierdzić, że wyciągi wyszczególnione na k. 13-19 akt sprawy „nie były wysłane na właściwy adres”. Nie chodzi tu zatem o nowe dowody, z których powód (kredytobiorca) nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Argumentacja skarżącego dotycząca podatku dochodowego od osób prawnych nie ma, oczywiście, znaczenia przy ocenie występowania właściwych podstaw wznowienia postępowania. Sugestia skarżącego o „fałszowaniu dokumentu” przez pozwanego Bank (s. 4 zażalenia) nie została powiązana z odpowiednią, prawną podstawą wznowienia postępowania. Jak wspomniano na wstępie, skarżący jako podstawę skargi wskazuje art. 403 § 2 k.p.c. w postaci wykrycia nowych opisanych w skardze środków dowodowych.

Niezrozumiałe jest stanowisko skarżącego, że nowym dowodem w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. ma też być „zignorowanie żądania ujawnienia ksiąg bankowych” (treść korespondencji wymienionej z Bankiem, k. 11-12 akt). W piśmie

pozwanego Banku z dnia 1 sierpnia 2012 r., wyjaśniono m.in. aktualną wysokość zadłużenia powoda oraz okoliczności złożenia wypowiedzenia „umowy karty kredytowej”.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie skarżącego jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 12 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 28 września 202 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).